

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5954/2567

นาย ส. ในฐานะผู้จัดการมรดก นาง จ.โจทก์ นาย น.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 95/1, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์เบิกความยืนยันว่า ภริยาโจทก์นำสัญญาเงินกู้ พร้อมต้นฉบับโฉนดที่ดิน สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านของจำเลยมามอบให้ยึดถือไว้เป็นประกันเงินกู้ ถือได้ว่าโจทก์มีส่วนเกี่ยวข้องในการกู้ยืมเงิน แม้โจทก์ไม่นำ น. พยานในสัญญาเงินกู้มาเบิกความเนื่องจาก น. เป็นลูกหนี้เงินกู้ยืมและยังไม่ได้ชำระหนี้คืนโจทก์เช่นเดียวกันจึงไม่ถือเป็นข้อพิรุธของโจทก์ ที่จำเลยอ้างว่าโฉนดที่ดินของจำเลยสูญหายโดยไม่ทราบสาเหตุเป็นเพียงคำกล่าวอ้างลอย ๆ โดยปราศจากเหตุผล และเป็นเรื่องง่ายที่จำเลยจะกล่าวอ้างเช่นนั้น และที่จำเลยไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่า โฉนดที่ดินสูญหายก็เป็นช่วงเวลาหลังจากที่จำเลยทราบแล้วว่าโฉนดที่ดินอยู่กับโจทก์ ทั้งโจทก์ยังได้ทวงถามเงินกู้ยืมจากจำเลยด้วย ซึ่งจำเลยก็เบิกความยอมรับข้อเท็จจริงดังกล่าว ส่วนที่จำเลยอ้างข้อความในแอปพลิเคชันไลน์ ที่เป็นการพูดคุยระหว่าง ท. กับ น. ทำนองว่าเอกสารเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินเป็นเอกสารปลอม เมื่อจำเลยไม่นำ ท. และ น. มาเป็นพยาน ข้อความดังกล่าวเป็นเพียงพยานบอกเล่า โดยหลักแล้วต้องห้ามไม่ให้รับฟังตาม ป.วิ.พ. มาตรา 95/1 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 ทั้งไม่เข้าข้อยกเว้นให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ พยานหลักฐานของโจทก์จึงมีน้ำหนักให้รับฟังมากกว่าพยานหลักฐานของจำเลย ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าสัญญาเงินกู้มีใช้เอกสารปลอม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 1,187,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 1,000,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การและฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องและให้โจทก์ส่งมอบต้นฉบับโฉนดที่ดินเลขที่ 7974 แก่จำเลย โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งว่า จำเลยกู้ยืมเงินจากนางจรรยาได้รับเงินครบถ้วนแล้วและส่งมอบต้นฉบับโฉนดที่ดินเลขที่ 7974 ยึดถือไว้เพื่อเป็นหลักประกันจริง โจทก์จึงไม่อาจคืนต้นฉบับโฉนดที่ดินแปลงดังกล่าว ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงิน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 21 พฤษภาคม 2560 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 แต่ดอกเบี้ยถึงวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 20 พฤศจิกายน 2562) ต้องไม่เกิน 187,500 บาท และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่ขอ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 30,000 บาท ให้จำเลยเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแก่โจทก์ 10,000 บาท คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ยกฟ้องแย้ง ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนฟ้องแย้งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 แผนกคดีผู้บริโภค พิพากษากลับเป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์และให้โจทก์คืนโฉนดที่ดินเลขที่ 7974 แก่จำเลย กับให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนฟ้องโจทก์และส่วนฟ้องแย้งทั้งสองศาลแทนจำเลย โดยกำหนด

ค่าทนายความรวม 30,000 บาท ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีรวม 10,000 บาท โจทก์ฎีกา โดย ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่ คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้ฟังได้ว่า โจทก์เป็นสามีและเป็นผู้จัดการมรดกของนางจรรยา สัญญา เงินกู้ระบุว่า เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2560 นายสุนทร กู้เงินนางจรรยา จำนวน 1,000,000 บาท ตกลงชำระหนี้เงินกู้ทั้งหมดภายในวันที่ 21 พฤษภาคม 2561 เพื่อเป็นหลักฐานในการกู้ยืมเงินให้แก่ ผู้ให้กู้ ผู้กู้ได้นำโฉนดที่ดินเลขที่ 7974 มอบให้ไว้แก่ผู้ให้กู้ โฉนดที่ดินดังกล่าวระหว่างพิจารณา จำเลยแถลงขอให้ตรวจพิสูจน์ลายมือเขียนภายในวงเล็บที่ปรากฏในช่องผู้กู้เปรียบเทียบกับ ลายมือชื่อเขียนของจำเลยในต้นฉบับเอกสารช่วงปี พ.ศ. 2560 ว่าลายมือเขียนดังกล่าวเป็นลายมือ ของจำเลยหรือไม่ กองพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตรวจพิสูจน์แล้วผลการตรวจระบุ ว่า ลายมือชื่อคำว่า "สุนทร" ในสัญญากู้เปรียบเทียบกับตัวอย่างลายมือชื่อของ นายสุนทร ตามที่ ระบุในเอกสารตัวอย่าง ปรากฏว่า ตัวอย่างลายมือของ นายสุนทร เขียนไม่คงที่ ลักษณะพิเศษของ การเขียนไม่เด่นชัด ในกรณีนี้จึงไม่อาจลงความเห็นอย่างหนึ่งอย่างใดได้ ตามหนังสือแจ้งผลการ ตรวจพิสูจน์และรายงานการตรวจพิสูจน์ ฉบับลงวันที่ 22 มกราคม 2564 ปัญหาต้องวินิจฉัยตาม ฎีกาของโจทก์ที่ได้รับอนุญาตให้ฎีกามีว่า สัญญาเงินกู้เป็นเอกสารปลอมหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ เบิกความโดยมีสัญญาเงินกู้มาแสดง พร้อมทั้งมีต้นฉบับโฉนดที่ดิน สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน และสำเนาทะเบียนบ้าน ซึ่งเป็นเอกสารส่วนตัวของจำเลยมาแสดงประกอบ โดยต้นฉบับโฉนดที่ดิน ดังกล่าว คือโฉนดที่ดินที่ระบุในสัญญาเงินกู้ว่า ผู้กู้ได้มอบให้ผู้ให้กู้ไว้เป็นประกันการกู้ยืมเงิน แม้ โจทก์จะไม่ได้รู้เห็นขณะจำเลยทำสัญญากู้ยืมเงินกับภริยาโจทก์ แต่ก็ได้รับความจากโจทก์ว่าโจทก์เป็น ผู้จัดเตรียมเงินจำนวนดังกล่าวให้ภริยาโจทก์เพื่อนำไปให้จำเลยกู้ยืมที่บ้านของจำเลย และต่อมา ภริยาโจทก์นำสัญญาเงินกู้พร้อมต้นฉบับโฉนดที่ดิน สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและ สำเนาทะเบียนบ้านของจำเลยมามอบให้ยึดถือไว้เป็นประกัน ถือได้ว่าโจทก์มีส่วนเกี่ยวข้องกับการ กู้ยืมเงินในครั้งนี้ด้วยเช่นกัน ส่วนที่โจทก์ไม่ได้นำนางนงลักษณ์ พยานในสัญญาเงินกู้มาเบิกความ ได้ความจากโจทก์ตอบทนายจำเลยถามค้านว่า นางนงลักษณ์ทำงานอยู่ที่บริษัท พ. ซึ่งเป็นที่ทำงาน เดียวกันกับนางสนทราย ภริยาจำเลย ทั้งนางนงลักษณ์เป็นลูกหนี้เงินกู้ยืมและยังไม่ได้ชำระหนี้คืน โจทก์เช่นเดียวกัน จากข้อเท็จจริงดังกล่าวการที่โจทก์มิได้นำนางนงลักษณ์มาเป็นพยาน จึงไม่ ถือเป็นข้อพิรุธของโจทก์ ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ได้วินิจฉัยไว้แต่อย่างใด สำหรับที่จำเลยอ้างว่า โฉนดที่ดินของจำเลยสูญหายไปโดยไม่ทราบสาเหตุ เป็นเพียงคำกล่าวอ้างลอย ๆ โดยปราศจาก เหตุผล ซึ่งเป็นเรื่องง่ายที่จำเลยจะกล่าวอ้างเช่นนั้น ข้ออ้างดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง และที่ จำเลยไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่าโฉนดที่ดินสูญหายก็ได้ความจากโจทก์ว่า เป็นช่วงเวลา หลังจากที่จำเลยทราบแล้วว่าโฉนดที่ดินอยู่กับโจทก์ ทั้งโจทก์ยังได้ทวงถามเงินกู้ยืมจากจำเลยด้วย ซึ่งจำเลยก็เบิกความยอมรับข้อเท็จจริงดังกล่าว การที่จำเลยแจ้งความเช่นนี้จึงเป็นเรื่องที่ไม่ตรงกับ ข้อเท็จจริงที่ปรากฏ นับเป็นข้อพิรุธของจำเลย ส่วนที่จำเลยอ้างข้อความในแอปพลิเคชันไลน์ ซึ่ง เป็นการพูดคุยระหว่างนางสนทรายกับนางนงลักษณ์ทำนองว่าเอกสารเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินเป็น เอกสารปลอมนั้น เมื่อจำเลยมิได้นำนางสนทรายและนางนงลักษณ์มาเป็นพยาน ข้อความตาม เอกสารดังกล่าวเป็นเพียงพยานบอกเล่า ซึ่งโดยหลักแล้วต้องห้ามไม่ให้รับฟังตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 95/1 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 ทั้งไม่เข้าข้อยกเว้นให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ กล่าวโดยสรุปแล้วพยานหลักฐานของ โจทก์มีน้ำหนักให้รับฟังมากกว่าพยานหลักฐานของจำเลย ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าสัญญาเงินกู้มิใช่

เอกสารปลอม เมื่อจำเลยกู้ยืมเงินภริยาโจทก์และยังไม่ได้ชำระคืน จำเลยจึงต้องชำระเงินดังกล่าว พร้อมดอกเบี้ยค้ำประกันแก่โจทก์ดังที่ศาลชั้นต้นพิพากษา ส่วนที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายกฟ้อง และให้โจทก์คืนโฉนดที่ดินเลขที่ 7974 แก่จำเลยนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษากลับเป็นว่า ให้บังคับตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ธรรมนูญ สิงห์สาย · ชาญณรงค์ ปราณจิตต์ · นนท์ ชัยปกรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← [deka.supremecourt.or.th](https://www.thaideka.online/deka/5954/2567) · <https://www.thaideka.online/deka/5954/2567>